

PAŽADO KALBA

Kodėl gyvybiškai svarbu suprasti
Dievo meilės kalbą?

GRAHAM COOKE

Nemokamos knygos pdf formatu
www.upe-leidykla.lt

Išleista **Brilliant Book House** sutikus
www.brilliantbookhouse.com

2021

ĮVADAS

Jėzus tarnavo sekamas kritiškų sadukiejų bei fariziejų žvilgsnių. Jis susidūrė su jais daugelį kartų ir visuomet kalbėdavo Dievo tiesos grožį, kad būtų vienu žingsniu toliau už juos. Šiandien būtų taip pat. Fariziejai buvo girdėję, kad Jėzus suglumino sadukiejus, tad vienas iš jų, teisininkas, uždavė Jam provokuojantį klausimą: „Mokytojau, koks įsakymas didžiausias įstatyme?“

Jėzaus atsakymas apibendrina kiekvieno krikščionio, nuo to laiko sekusio Jį, pašaukimą: „Pirmasis yra šis: ‚Klausyk, Izraeli, – Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats; tad mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis, – tai pirmasis įsakymas. Antrasis panašus į jį: ‚Mylėk savo artimą kaip save patį. Nėra jokio kito įsakymo, didesnio už šiuodu‘ (Mk 12, 29–31). Tad mūsų, kaip krikščionių, pašaukimas yra mylėti Dievą ir kiekvieną sutiktą žmogų.

Jėzus neprašo mūsų daryti to, ko pats nebūtų daręs. Dievas visuomet laikosi savo žodžio – Jis negali eiti prieš savo paties įsakymus. Jis neprašo daryti nieko, ko nedarytų pats. Todėl žvelgdami į pirmąjį įsakymą žinome, kad Jis myli mus visa savo širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis.

Niekuomet neabejok, kad esi absoliučiai mylimas Dievo. Tu esi Jo numylėtinis. Tavo pašaukimas yra priimti tą meilę, atsakyti ir skleisti ją visiems aplinkiniams. Žinau, tai sunkus darbas, tačiau kas nors turi jį daryti. Mylėk Jį visu savimi, nes visa Jam priklauso. Mylėk kiekvieną, kurį sutinki, kiekvieną, kurį gali paliesti. Kad ir ką darytum, kur beieitum, ką besutiktum, esi pašauktas mylėti. Nesvarbu, ar jie krikščionys, ar dar nekrikščionys – jie tavo artimieji ir esi pašauktas paliesti juos Dievo meile.

Dievas padarė tai pirmas. Jis atėjo pas kiekvieną iš mūsų ir savo meilę išliejo į mūsų dvasią: *Aš myliu tave visa savo širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis. Visa Manyje yra skirta tave mylėti. Išliejau šią meilę į tave ir tau bus malonu ją Man atiduoti.*

Dievas mus aistringai myli – tai didžiausias palaiminimas.

Graham Cooke

MŪSŲ PRADŽIA

Per visą žmonijos istoriją meilės tema yra labiausiai tyrinėjama, apmąstoma, svarstoma ir aprašoma. Į ją buvo žvelgiama beveik iš visų įmanomų perspektyvų, o jos patirtis vienija žmones – visi supranta meilės jausmą. Vis dėlto daugelis turi iškreiptą meilės supratimą, nes bandė suvokti ją neieškodami meilės šaltinio – Dievo.

Apaštalas Jonas suprato, iš kur kyla meilė. „Mes mylime Jį, nes Jis mus pirmas pamilo“ (1 Jn 4, 19). Daugelis iš mūsų, kol dar nebuvo išgelbėti, keliavome per gyvenimą visiškai nesuvokdami, kas iš tiesų yra Dievas. Vieną dieną Dievas stebuklingai įsiveržė į mūsų pasaulį imdamasis iniciatyvos ir paliesdamas mus savo meile. Mes atsakėme į Jo meilę savąja ir supratome esantys išgelbėti.

Kaip gyvenimas su Dievu prasidėjo, taip jis ir tęsiasi. Dievas žengė pirmąjį žingsnį – Jis pamilo mus pirmas. Jis ėjo mūsų ieškoti, prabilo į mus, siuntė tuos keistus žmones pasidalyti su mumis Evangelija. Žiūrėjome į tuos nepažįstamuosius, pasiūstus į mūsų gyvenimą, ir galvojome: „Oho, jie atrodo kiek nutolę nuo realaus pasaulio.“ Tačiau buvo kai kas, kas mus traukė – tai pats Dievas.

Mūsų santykiai su Dievu yra palaikomi tos pačios meilės jėgos, kurios dėka jie ir gimė. Nuo tada, kai esame išgelbėti, Dievas nenustoja imtis iniciatyvos. Jis myli mus, mes esame Jo numylėtiniai. Mūsų užduotis yra būti Dievo mylimiems – tik Dievas gali mylėti Dievą. Jis ateina į mūsų gyvenimą ir pripildo jį viltimi, tikėjimu ir meile. Toji tyra meilė ką nors nuveikia mūsų viduje, o paskui atiduodame tai Dievui.

*Gyvenimas turi būti stiprinamas daugeliu draugysčių.
Mylėti ir būti mylimu yra didžiausia egzistencijos laimė.
Sydney Smith*

DIEVO KALBA YRA MEILĖ

Dievas mumis žavisi, nes pats nori mūsų susižavėjimo. Dievas mus myli, nes pats nori mūsų meilės. Jis mums kalba meilės kalba. Tai kalba, kurią turime išgirsti iš Viešpaties, kad galėtume atsakyti tuo pačiu. Tai šlovingas ciklas – mus mylėdamas Dievas imasi iniciatyvos, o mes Jam gražiname tą meilę.

Kas tiesa fiziniame pasaulyje, tas galioja ir dvasiniame. Izaijas gražiai apibūdina tai šiose eilutėse:

*Nes kiek dangūs yra aukščiau už žemę,
Tiek mano keliai aukštesni už jūsų kelius
Ir mano mintys – už jūsų mintis.*

*Kaip lietus ir sniegas krinta iš dangaus
Ir nesugrįžta, bet sudrėkina žemę,
Padaro ją derlingą
Ir duoda sėklos sėjėjui bei duonos valgytojui,*

*Taip ir mano žodis, kuris išeina iš mano burnos,
Negrįš tuščias, bet įvykdys mano valią
Ir atliks tai, kam yra siųstas.
(Iz 55, 9–11)*

Dievo pažadas yra toks pat neišvengiamas kaip lietus. Jo žodžiai laisto gyvenimą darydami mus vaisingais ir produktyviais. Mes į šį palaiminimą atsakome šlovinimo ir padėkos žodžiais, savo liudijimu ir pasakojimu apie Jo charakterį bei veiksmis, kurie galėtų atnešti šlovę Viešpačiui. Jokūbas pasakė tai kitaip, tačiau mintis lieka ta pati:

*Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių,
nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra permainų ir nė šešėlio keitimosi.
Savo valia Jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad būtume tarsi Jo kūrinių
pirmieji vaisiai. (Jok 1, 17–18)*

Visa, kas gera ir teisinga, ateina iš Tėvo, kuris niekad nesikeičia. Būtent Jo nuoseklumas ir ištikimybė yra mūsų gebėjimo priimti pamatas. Ir tai nepriklauso nuo mūsų! Jis yra kiekvienos dovanos pradžia, priežastis, motyvas ir šaltinis. Taip bus visuomet. Jis mums visiems yra *Pradžia* ir *Pabaiga*. Aistringas Dievo troškimas yra kiekvieną iš mūsų, dėka Jo pažadų, padaryti džiaugsmingu Jo žodžio nešėju. Tuomet galime mėgautis Jo dovanomis ir gerumu.

Tik pagalvokite – esame Jo didžiulio troškimo, kad žmonės atspindėtų Jo tobulumą, pirmieji vaisiai. Mūsų paskirtis žemėje – skelbti Dievo gerumą gyvenant pažadu, kurį Jis mums davė. Visi Dievo pažadai yra *taip* ir *amen* Jėzuje Kristuje! Paulius laiške Romos bažnyčiai rašo:

*...kas Jam yra davęs pirmas, kad jam būtų atmokėta? Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa.
Jam šlovė per amžius! Amen. (Rom 11, 35–36)*

Paulius klausia, ar kas kada nors yra davęs Dievui pirmas? Dievas pradeda, o mes atsakome priimdami ir tuomet vėl atiduodami Dievui tą patį dalyką, kurį Jis mums davė pirma. Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa. Viską, ko iš mūsų nori, Jis duoda mums pirmas.

Tai nuostabu, nepaprasta, neįtikėtina ir protui nesuvokiama! Tai reiškia, kad kai Šventoji Dvasia dėl ko nors mane apkaltina, Ji remiasi Tėvo noru manimi pasirūpinti. Todėl:

- Apkaltinimas dėl mūsų nesugebėjimo melstis taip pat sužadina pažadą, kad Jis mums padės.
- Kovojaite su netyromis mintimis? Apkaltinimas atneša kartu ir tyrumo pažadą.
- Problemos su abejonėmis, netikėjimu? Kartu su kaltinimu Viešpats siekia sustiprinti mūsų tikėjimą.

Ar supratote? Pažadas neša dovaną. Apkaltinimas siekia atstatyti dieviškąją tvarką. Šventoji Dvasia kartu parodo ir mūsų poreikį, ir kaip juo pasirūpins. Išgyvenę apkaltinimą mes tampame atviri Dievo gerumui. Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa... nuostabu!

Tai yra Tėvo meilės ciklas – Jo meilės kalba, kuri pilna pažadų. Jis mėgaujasi kalbėdamas su mumis ir yra palaimintas mūsų lūkesčio.

Mes pratę galvoti, kad turime ką nors daryti, nes tik tuomet gausime iš Dievo. „Neįmanoma, kad patikčiau Dievui, nes nieko nedarau...“ „Dievas negali manęs mylėti, nes nepakankamai meldžiuosi. Nepakankamai aukoju. Nepakankamai šlovinu. Nepakankamai skaitau.“ Tačiau kiek yra iš tiesų pakankamai? Neturėtume nuolat skaičiuoti tų „pakankamai“, bet tarnauti Dievui dėl to, kad Jis mus myli. Krikščionys greitai pakliūti į tuos pačius spąstus kaip ir Morta, manydami, kad privalo įrodyti esą verti santykio su Jėzumi. Būti Marija ir mėgautis Jėzaus meile mums yra sunkus iššūkis.

Meilė yra savęs atradimas ir atpažinimas kituose.
Alexander Smith

Turime išmokti meilės kalbą, turime suprasti, kaip Dievas mus mato, kad ir mes Jį galėtume matyti aiškiau. Supratę, kaip stipriai Devas mus myli, norėsime su Juo kalbėtis. Visa, ką galime duoti Dievui, pirmiausia ateina iš Jo paties. Visa prasideda ir baigiasi Dievu.

Gamtoje viskas veikia labai panašiai. Vanduo krinta iš dangaus ir sugrįžta į dangų garuodamas. Mėnulis nešviečia pats, bet nakties danguje atspindi saulės šviesą. Atvaizdas veidrodyje yra ne kas kita, kaip tikro daikto atspindys. Panašiai ir mūsų meilė Dievui yra Jo meilės mums atspindys. Meilė prasideda ir baigiasi Dievu.

Negalime mylėti Dievo savo pačių iniciatyva, tačiau galime gražinti, ką Jis pats jau yra mums suteikęs. Kai Tėvas įteikia dovaną, kuri paliečia širdį, ji kai ką padaro mūsų viduje. Galiausiai mes gražiname Dievui tai, ką Jis mums suteikė. Kad mylėtume Dievą, turime būti mylimi Dievo. Nuostabu suprasti, kad esame Jo mylimi. Mes tiesiog pasmerkti būti Jo mylimi amžinai. Negalime nuo to pabėgti. Neturime kitos išeities, kaip tik susitaikyti – Dievas toks jau yra.

Vaikui smagu padovanoti savo tėčiui ar mamai dovaną. Daugelis esame davę jiems pinigų nupirkti mums kažką gimtadienio proga. Tai įrašyta mūsų DNR. Dievas lygiai toks pat. Jo meilė yra valiuta, kurią Jis mums duoda, kad mylėtume Jį dar labiau. Jis mums duoda tą patį dalyką, kurio iš mūsų tikisi!

UŽVALDYTI DIEVO

Dievas mus pasirinko, kad su mumis galėtų būti savimi. Jis nori, kad matytume Jį tokį, koks Jis iš tiesų yra, ir įsimylėtume lygiai taip pat, kaip Jis mus pamilo. Toks turėtų būti mūsų santykių su Dievu pareiškimas:

Šiandien Viešpats, tavo Dievas, tau įsakė vykdyti šiuos įsakymus ir paliepinus, todėl laikykis jų ir vykdyk juos visa savo širdimi ir visa savo siela.

Šiandien tu pareiškėi, kad pasirinkai Viešpatį savo Dievu ir kad vaikščiosi Jo keliais,

laikysiesi Jo įsakymų, paliepiamų ir įstatymų ir būsi paklusnus Jo balsui. Šiandien Viešpats pareiškė, kad pasirinko tave būti Jo ypatinga tauta, kaip Jis pažadėjo, kad tu įvykdytum visus Jo įsakymus, kad Jis išaukštintų tavo vardą virš visų tautų, kurias sutvėrė, ir suteiktų tau garbę ir šlovę; kad tu galėtum būti šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis pasakė. (Įst 26, 16–19)

Dievas paskelbia izraelitams savo įstatymus, o jie, savo ruožtu, skelbia, kad jų laikysis. Izraeliui tai buvo prasilaužimo momentas. Visai šalia Pažadėtosios Žemės su savo vadovu Moze jo gyvenimo pabaigoje jie pagaliau prieina bendro susitarimo su Dievu ribą. Ši Rašto vieta iš tiesų išpildė pranašiską Mozės ir Dievo pokalbį, vykusį prieš keturiasdešimt metų:

Ir Mozė užkopė pas Dievą. Ir Viešpats pasišaukė jį nuo kalno, tardamas; „Tatai kalbėk Jokūbo namams ir pranešk Izraelio sūnums. Jūs matėte, ką Aš padariau egiptiečiams ir kaip aš jus nešiojau lyg erelio ir atsigabenau jus pas Save. Jei jūs klausysite Mano balso ir laikysitės Mano sandoros, tai būsite Mano išrinktieji žmonės, nors ir visa žemė mano yra. Jūs būsite Man kunigų karalija ir Mano šventieji žmonės. Tai yra tie žodžiai, kuriuos turi perduoti Izraelio sūnums. (Iš 19, 3–6, A. Vėliaus Biblijos vertimas)

Mozė ir Izraelis buvo išėję iš Egipto tik prieš tris mėnesius. Žodžiai „išrinktieji žmonės“ gali būti verčiami ir kaip „nuosavybė“: „Jei jūs iš tiesų paklusite Mano balsui ir laikysitės Mano sandoros, tuomet tikrai būsite Mano nuosavybė“, – sakė Dievas. „Visa žemė yra Mano, tačiau jūs būsite mano išrinktieji žmonės“. Šie paprasti žodžiai pranašiskai liejosi iš Dievo širdies ir aidėjo per nesuskaičiuojamas kartas.

Vėliau tas pirminis pranašiškas palaiminimas buvo atnaujintas:

Tu esi Viešpačiui, tavo Dievui, pašvęsta tauta. Viešpats, tavo Dievas, tave išsirinko, kad būtum Jam ypatinga tauta virš visų tautų, esančių žemėje. Viešpats jus pamilo ir pasirinko ne dėl to, kad buvote gausesnė tauta už kitas tautas, nes jūsų tauta mažesnė už kitas tautas, bet dėl to, kad Viešpats jus pamilo ir kad ištesėtų jūsų tėvams duotą priesaiką, Jis išvedė jus galinga ranka iš faraono, Egipto karaliaus vergijos. Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, yra ištikimas Dievas, kuris laikosi sandoros ir yra gailestingas Jį mylintiems bei Jo įsakymus vykdančiams per tūkstančius kartų. (Įst 7, 6–9)

*Bet kuris gali būti didis... nes kiekvienas gali tarnauti.
Tarnystei nereikia aukštojo mokslo diplomo.
Kad tarnautum, nereikia sugebėti suderinti veiksnį ir tarinį.
Reikia tik malonės pilnos širdies ir meilės skatinamos sielos.
dr. Martin Luther King, jaun.*

Buvome Dievo išrinkti kaip ypatingi žmonės ne dėl to, kas esame, bet dėl to, kas yra Dievas. Jo meilė keičia mūsų mąstymą. Dievas pasirinko tave dėl to, kas Jis yra, ir dėl to, koks Jis yra. Nebuvai pasirinktas dėl to, kad nusipelnei, esi protingas, nuostabus, gražus, kilmingas ar netgi geras. Dievas pasirinko tave, nes *Jis* yra geras. Buvai pasirinktas dėl Jo meilės ir pažadų. Dievo ištikimybė yra Jo santykių su žmonija pagrindas. Dievas nesikeičia.

GYVENIMAS SU DIEVU

Visi prabudimai ateina per ypatingas aplinkybes. Tuos įvykius dažnai vadiname *Dievo aplankymais*. Mes laukiame, kad Dievas ateitų ir judėtų Dvasioje. Vis dėlto Raštas kalba apie pasilikimą, gyvenimą Dvasioje.

Tas, kas dvasiškai miręs, negali būti tiesiog pažadintas, jam reikia gimti iš naujo. Todėl prabudimas yra skirtas bažnyčiai, o ne pasauliui. Mes turime pabusti iš miego.

Prabudimas turi tris pakopas. Pirmiausia atnaujinama mūsų aistra Jėzui – mes grįžtame prie pirmosios meilės ir išmokstame pasinerti į Jo malonę bei jėgą. Antra, mumyse turi būti atgaivinta užuojauta pražuvusiems, kad atiduotume savo gyvenimą tarnauti Karalystei. Kai įvyksta šie du pokyčiai, ateina reformacija – pasaulis ima reaguoti į prisikėlusio Viešpaties, gyvenančio savo žmonėse, jėgą ir šlovę.

Mums reikia paaukoti savo planus ir diena iš dienos atsiduoti mylinčiam Jėzui. „Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės“ (Jn 7, 38). Žmonės ateina į bažnyčios susirinkimus, nes yra ištroškę. Negaliu to suprasti. Juk turėtume ateiti dėl to, kad esame pilni Dvasios vandens ir norime pagirdyti kitą.

Dievui pažinti reikia laiko. Spaudimas tarnauti yra stiprus – jis gali kelti stresą, susargdinti, net nužudyti, jei neišmoksime ilsėtis Viešpatyje. Turime išmokti tiesiog būti Dievo akivaizdoje. Sunkiai to mokiausi pats, tačiau dabar galiu rasti tą ramybės vietą per penkias ar dešimt sekundžių. Nors triukšmas man grasina, galiu nuraminti save Jo artume. Turiu būti ramus, kad girdėčiau Jo balsą. Dievas mėgsta šnabždėti. Jis retai atsako į maldas tokiu pat decibelų lygiu, kuriuo buvo meldžiamasi.

– Tėve! – kartais šaukiame Jam. – Man reikia išgirsti Tavo balsą!

– Žinau, – atsako Jis pašnibždomis.

– Kalbėk man, – bliuname iš visų plaučių.

– Aš ir kalbu, – šnabžda Jis.

– Man reikia išgirsti Tavo balsą šiandien! – kaukiame mes.

– Užsičiaupk ir klausykis, – šnabžda Jis.

„Liaukitės ir žinokite, jog Aš esu Dievas“ (Ps 46, 10). Tylos malda yra dar vienas kelias į gyvenimą su Dievu. Turime mokytis skirti laiko giliai apmąstyti Dievą. Tam pakanka penkiolikos minučių ar pusvalandžio, tačiau kuo daugiau tai darysite, tuo daugiau laiko Jam norėsite skirti. Man labai patinka tiesiog tyliai būti Jo artume.

Tyloje atrandame ramybę. Pats daug kalbu šia tema, nuolat primenu ramybės svarbą. Tuo pačiu nesitikiu, kad kiti nerimaus ar panikuos mažiau. Jų ramybė turi augti, o nerimas – mažėti. Ramybė yra gyvybiškai svarbus Dvasios vaisius.

Jei nestipriname gebėjimo ilsėtis Viešpatyje, mūsų degalais tampa adrenalinas. Kiekvieną adrenalino pakilimą lydi jo kritimas. Dažnai žmonės tampa prislėgti ir apimti depresijos, nes buvo varomi adrenalino ir jo išteklių pasibaigė. Mus prispaudžia ne gyvenimo sunkumai, bet negebėjimas su jais susitvarkyti.

Vis dėlto ramybė atsveria sunkumus. Jei pasaulis sviedžia jums tūkstančio svarų našta iš išorės, ramybė siunčia tūkstantį ir vieną svarą iš vidaus. Aš patiriu stiprų spaudimą daugelyje situacijų. Visi nori susitikti su manimi, pasikalbėti, truktelėti už rankovės, paprašyti už juos pasimelsti. Nesu prieš, nes toks mano darbas. Tačiau, kad tai netaptų man didžiule našta, išmokau pasilikti ramybės vietoje. Poilsis Dieve suteikia man erdvės.

Adrenalinas galiausiai apiplėš mūsų protą, kūną ir išsekina. Nieko tokio jei esi pavargęs nuo darbo, tačiau negerai būti pavargusiam dėl darbo. Privalome išmokti atsiduoti ramybei, poilsiui ir tyliai maldai.

ĮSŪNYSTĖ IR TARNYSTĖ

Gyvenime mes susiduriame su paradoksu – įtampa tarp *būti* ir *daryti*. Raktas į sėkmę yra visuomet pirmiausia rinktis *būti*, o tik paskui *daryti*. Privalome skirti laiko poilsiui. Visiems reikia daug ką atlikti, tačiau buvimas lygiai taip pat svarbus. Turime pažinti skirtumą tarp *įsūnystės* ir *tarnystės*. Svarbu išmokti tarnauti Viešpačiui, bet ne mažiau svarbu išmokti būti Dievo vaiku. Dievas nenori elgtis su tavimi kaip su vergu, tačiau kaip su sūnumi.

Vienas iš mano mokytojų, Arthuras, kartą paklausė: „Grahamai, ar tu nori būti Viešpaties tarnu?“ Aš atsakiau jam, kad taip. „Tuomet nenusimink, jei Jis elgsis su tavimi kaip su tokiu“, – tarė Arthuras.

Kartais Dievas įsako ir aš paklūstu. Kartais Jis prašo, nes nori elgtis su manimi kaip su sūnumi. Krikščionims reikia žinoti, kaip gyventi ir kaip tarnams, ir kaip sūnums. Buvimas sūnumi reiškia, kad Dievas suteikia tai, kas geriausia, o ne kas liko. Apaštalas Paulius yra nuostabus pavyzdys žmogaus, kuris žinojo, kaip būti tiek tarnu, tiek sūnumi:

Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir apie jūsų meilę visiems šventiesiems, nesiliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus savo maldose, kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią Jo pažinimui ir apšviestų jūsų širdies akis, kad pažintumėte, kokia yra Jo pašaukimo viltis, kokie Jo palikimo šlovės turtai šventuosiuose ir kokia beribė Jo jėgos didybė mums, kurie tikime, veikiant Jo galingai jėgai. Ja jis veikė Kristuje, prikeldamas Jį iš numirusių ir pasodindamas savo dešinėje danguose, aukščiau už kiekvieną kunigaikštystę, valdžią, jėgą, viešpatystę ir už kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame amžiuje, bet ir būsimajame, ir visa paklojo po Jo kojomis, o Jį patį pastatė viršum visko, kad būtų galva bažnyčios, kuri yra Jo kūnas, pilnatvė To, kuris visa visame pripildo. (Ef 1, 15–23)

Kokia neįtikėtina malda! Ilgaamžiškumo dvasioje įgalinta išmintis ir apreiškimas iš Dievo. Šios dvi srovės suteka į vieną, atveriančią galimybę suprasti, kas Jis mums nori būti. Kuomet suvokiame, kas Dievas mums nori būti, atsiranda jėga ir energija, kuri teka į mūsų dvasią iš Jo paties Dvasios. Pradedame gyventi visavertį gyvenimą. Pralaimėjimai ir perdegimas išgaruoja. Dvasios įkvėptas krikščionis nepavargsta ir nebūna sutrikdytas aplinkybių, nes jo ar jos akys yra nušviestos žinojimo, kas yra Dievas. Jo pašaukimas mūsų gyvenimui tampa aiškus.

*Girioje šakojosi du keliai ir aš... aš pasukau mažiau išvažinētu.
Toks ir buvo lemtingas skirtumas.
Robert Frost*

Dievas parodo mums mūsų paveldo turtus. Dievui patinka rodyti mums savo didybę ir galią, kad pakliuvę į bet kurią situaciją galėtume Juo pasikliauti. „Žinau, kuo įtikėjau, ir esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki anos dienos tai, ką Jam patikėjau“, – rašė Paulius savo jaunam globotiniui Timotiejui (2 Tim 1, 12). Jis visiškai pasitikėjo tuo, kas yra Dievas – jo išvaduotojas, jo gynėjas, jo aistra. Paulius galėjo eiti į tas vietas, kur virė neįtikėtinas priešiškus, nes žinojo, kad Dievas yra su juo. Paulius visuomet buvo savimi ir kalbėjo Dievo žodžius tiek karaliams, tiek valkatoms.

Kiekvienas iš mūsų galime nueiti tik tiek toli, kiek leidžia Dievas. Mūsų autoritetas auga kartu su augančia branda Kristuje. Žinodami, kas yra Dievas, niekuomet neišsigąsime nepalančių aplinkybių.

PAMOKOS IŠ EFEZO IR DVI MOTERYS

Būti ir daryti paradoksas regimas visame Rašte. Apreiškimo knygoje (2, 1–5) matome vieną šio fenomeno pavyzdį laiške, kurį Kristus parašė Efezo bažnyčiai:

Efezo bažnyčios angelui rašyk:

Tai sako Tas, kuris laiko savo dešinėje septynias žvaigždes, kuris vaikščioja tarp septynių aukso žibintuvų. Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo kantrybę. Žinau, kad tu negali pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai juos esant melagius. Tu ištvėrei, esi kantrus ir dėl mano vardo triūsei ir nepailsai. Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę. Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atgailauk ir vėl imkis pirmųjų darbų, o jeigu ne, – jei neatgailausi, – greitai ateisiu ir patrauksiu iš vietos tavo žibintuvą.

Efezo bažnyčioje tarnavo daug gerų, darbščių žmonių. Jiems patiko daryti gerus darbus. Jų bažnyčia ištvėrė sunkumus. Tačiau kažkaip visuose reikaluose jie pametė tikrus santykius su Dievu. „Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę“, – pasakė Jėzus. „Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atgailauk ir vėl imkis pirmųjų darbų.“ Kitaip tariant, Dievas šaukė Efezą permąstyti savo dievogarbos veiklą ir iš naujo susijungti su Juo garbinime.

Atgaila reiškia mąstymo ir gyvenimo krypties pakeitimą. Efezas, o ir visi krikščionys, kurie daugiau daro negu būna, turi pakeisti gyvenimo būdą taip, kad svarbiausiu prioritetu taptų Dievo garbinimas. „Imkis pirmųjų darbų“ – vėl praktikuok visa tai, ką anksčiau darydavai šlovindamas, garbindamas ir pasišvėsdamas.

Išties Dievui žmonių nereikia žemei evangelizuoti, vykdyti misijų projektams ir milijonams dolerių dalinti. Jis ieško žmonių, kurie garbintų Jį dvasioje ir tiesoje. Tai nereikia vien giedojimo susirinkimuose, kai puikiai groja mėgiama roko grupė. Jam reikia žmonių, kurie garbintų Jį savo gyvenimo būdu. Jam reikia panašių į Mariją ir Mortą:

Jiems keliaujant toliau, Jėzus užsuko į vieną kaimą. Ten viena moteris, vardu Morta, pakvietė Jį į savo namus. Ji turėjo seserį, vardu Marija. Ši, atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi Jo žodžių. O Morta rūpinosi visokiu patarnavimu ir stabtelėjusi pasiskundė: „Viešpatie, Tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Pasakyk jai, kad man padėtų“. Tačiau Viešpats atsakė: „Morta, Morta, tu rūpiniesi ir nerimauji dėl daugelio dalykų, o tereikia vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta. (Lk 10, 38–42)

Tiek Marija, tiek Morta buvo teisios, tačiau dėl visiškai skirtingų priežasčių. Abi šio paradokso pusės yra tiesa. Esmė yra pirmume. Kas mums tampa svarbiausia, kai atsiranda spaudimas? Jeigu nebūtų mortų, bažnyčioje būtų mažai kas padaroma. Mortos aukoja, organizuoja ir sukuria vietas, kur marijos gali klestėti garbindamos. Tačiau jeigu nebūtų marijų, viską darytume iš religinės pareigos. Išties abi jos yra reikalingos. Kiekvienas esame ir Marija, ir Morta. Viena iš jų turi pirmumą – tai Marija. Būti Marija – tai pasilikti toje vietoje, kur gauname svarbias dvasines išvalgas.

JĖZUS KRISTUS – LOBIŲ IEŠKOTOJAS

Savo žemiškosios tarnystės metu Jėzus žadino tuos lobius, kuriuos Dievas buvo įdėjęs į žmones. Jis laimino dvasinį lobį, kurio patys žmonės nesuprato turį. Luko evangelijoje skaitome apie Jėzaus sutiktą suktą mokesčių rinkėją vardu Zachiejus. Jėzus nė karto neatskleidė to žmogaus nuodėmių. Jis tik palaimino ir pagerbė jį. Nusizeminęs Zachiejus žinojo, ką daryti: „Žiūrėk, Viešpatie, atiduodu pusę savo turto vargšams, o jei ką iš ko nors paėmiau neteisingai apkaltindamas, gražinsiu keturgubai.“ Žmogus paprasčiausiai nustojo apgaudinėti kitus, išdalijo pusę savo nuosavybės ir sudarė sutartį su Dangumi gražinti tai, ką buvo anksčiau pavogęs. „Aš pagrobiau iš tavęs šimtą dolerių, štai tau atgal keturi šimtai“ – taip Dievas veikia viename iš savo ypatingųjų lobių.

Dievas laiko savo piršto antspaudą ant mus supančių žmonių, o mums reikia atpažinti ir kreiptis į tą dvasinį lobį. Jono evangelijos 1 skyriuje skaitome apie mokinį Pilypą, kuris vedasi savo brolių Natanaelį susitikti su Jėzumi. Iš pradžių Natanaelis skeptiškas: „Ar iš Nazareto gali būti kas gero?“ – paklausė jis. Tačiau kuomet jis galiausiai susitiko Jėzų, Viešpats kreipėsi į jame esantį lobį: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos!“ – tarė Jėzus paminėdamas, kad pranašiška matė Natanaelį sėdint po figmedžiu. „Rabi, Tu Dievo Sūnus, Tu Izraelio karalius!“ – sušuko Natanaelis ir viską palikęs tapo mokiniu. Jėzus pastebėjo Dievo Dvasios lobį, kuris slėpėsi Natanaelio gyvenime, ir kreipėsi į jį. Taip Natanaelis tapo ankstyvosios bažnyčios ramsčiu.

ŽADINTI LOBĮ

Jėzus žinojo, kad tai, į ką Jis kreipiasi žmoguje, visiems taps matoma. Žmonės visuomet kreipiasi į žemišką indą pastebėdami kiekvieną įtrūkumą, trūkumą ir deformaciją: „Jei pataisysi tą ir pakeisi aną, tuomet tave įsileisime ir priimsime.“ Dievas nė iš tolo nėra toks. Jis kalba lobiui žmoguje ir išvaduoja jį iš kūno nelaisvės. Jis atveria tai, kas brangu, iš to, kas atrodo bevertiška. Mes dažnai elgiamės priešingai – iškrapštome šiukšles ir žiūrime, kas liks. Kai kreipiamės į lobį žmoguje, jis, iš paslėpto, tampa matomas. Šiukšlės visuomet pakyla kartu. Kuomet žmonės pa-

mato savo pačių vertingumą, jie atsikrato kūniškumo. Štai kodėl taip gerai dera tai, kas pranašiška ir ganytojiška. Tačiau Dievas žino, kad kiekviename iš mūsų esama lobio, ir Jis nori jį atkasti. Neleiskite, kad susikoncentravimas į tai, kas nevertinga, uždengtų tai, kas žmoguje brangu.

*Atradau paradoksą: jei imu mylėti iki skausmo,
skausmas pranyksta ir lieka tik daugiau meilės.*

Motina Teresė

Mums reikia keisti savo mąstymo ir elgesio su kitais žmonėmis būdą. Neturime kitų priešų kaip tik velnią ir jo demonus. Apaštalas Paulius tuo tikėjo: „Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šio amžiaus tamsybių valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis danguje“ (Ef 6, 12). Mes neturime jokių žmogiškų priešų, o tik žmones, kuriuose nerandame lobio. Laimei, Dievas gali padėti pamatyti žmones naujai.

„Tegu puošia jus (...) paslėptas širdies žmogus: nenykstančia, romia ir taikinga dvasia, kuri labai brangi Dievo akyse“ (1 Pt 3, 3–4). „Nenykstančia“ šioje eilutėje reiškia, kad tikras grožis nepraeis. Gėlė žydi ir nuvyta, bet tai, kas brangu Dievo akyse, lieka amžinai. Kai Dievas žiūri į tave, mato tai, kas brangu, kas Jam šiuo metu tavyje labiausiai patinka.

MYLĖK SAVO PRIEŠĄ

Krikščionys yra labai greitai demonizuoti kitus tikinčiuosius. Prisimenu, kartą kalbėjau su gerai žinomu bažnyčios vadovu, kurio pavaduojantis pastorius po daugelio metų pasitraukė ir įkūrė kitą bažnyčią, tik penkiomis myliomis toliau.

– Aš mokiau tą vyruką penkiolika metų, o jis išėjo ir paliko mane! – pasakė man tas vadovas. – Jis turi Abšalomo dvasią!

– O kokias ji? – paklausiau.

– Na, žinai Abšalomą. Jis išdavikas. Jis paėmė tai, kas mano, ir pasisavino.

Tas pokalbis mane nustebino:

– Pažįstu tą žmogų, – pasakiau. – Tiesa ta, kad jis galėjo būti Abšalomu tik jei tu būtum buvęs Dovydu. Jei būtum buvęs jam kaip tėvas, kaip karalius, rūpinęsis juo, jį mylėjęs ir norėjęs tik jo sėkmės, tuomet taip, jis būtų Abšalomas. Tačiau jei taip nesielgei, jis negali būti Abšalomas.

Kiek patylėjęs, tęsiau:

– Žinai, jis galėjo būti Jokūbas, o tu – Labanas. Ar niekada apie tai nepagalvojai? Tai veikia ir taip, ir taip.

Jis pažvelgė į mane susiraukęs, tačiau tęsiau:

– Gal pamiršai visus tuos metus, kai jis tau tarnavo. Gal pamiršai jo ištikimybę, kaip antai, kai bažnyčios finansinių sunkumų metu jis susimąžino atlyginimą, kad tau nereikėtų to daryti. Gal pamiršai pastebėti, kokias dovanas jam Dievas yra davęs. Gal jis tiesiog jaučia, kad gyvenimas tik vienas, ir jis turi gyventi. Taip įpratai, kad jis tau tarnauja, kad pamiršai patarnauti jam. Tu geras žmogus ir pats gali tai suprasti. Savo širdyje esi tėvas, tik pamiršai. Kodėl tau pas jį nenuėjus ir nepasakius: „Kaip galiu padėti tau būti sėkmingu?“

*Neapykanta paralyžiuoja, o meilė išlaisvina.
Neapykanta atneša sumaištį, o meilė – harmoniją.
Neapykanta nudažo gyvenimą tamsiomis spalvomis,
o meilė nušviečia.*
dr. Martin Luther King jaun.

Galbūt norėsi pasakyti, kad nors jis turi vieną kitą trūkumą, tu matai jame gera. Kiek tave pažįstu, tu tikriausiai norėsi padaryti tai ir dar daugiau, nes esi dievotas žmogus.

Bažnyčios vadovas nutilo ir pažvelgė į mane. „Gal nori kavos?“ – paklausė. Žinutę supratau: *Tema baigta.*

Po kurio laiko buvęs pavaduotojas paskambino man ir pasakė, kad kartu su buvusiu vadovu ėjo gerti kavos. Vadovas jo atsiprašė ir ėmė mokėti pusę to žmogaus algos, be to pasiuntė komandą padėti steigti bažnyčią.

– Kas atsitiko? – visiškai priblokštas paklausė manęs buvęs pavaduotojas.

– Manau, kad jis tiesiog pamatė lobį tavyje, nes Dievas parodė lobį, kurį jis pats turi savyje, – atsakiau aš.

Tu matai

*Aš matau kalną, o Tu – stebuklą,
Aš matau dykynę, o Tu – sodą,
Aš matau sausius kaulus, o Tu – kariuomenę,
Aš matau neįmanomą, o Tu matai viską.*

*Aš matau sėklą, o Tu – derlių,
Aš matau vandenį, o Tu – vyną,
Aš matau, kas sulaužyta, o Tu – savo kūną,
Aš matau savo priešą, o Tu – savo pakoją.*

*Aš matau savo nuodėmes, o Tu – savo kraują,
Aš matau kūdikį, o Tu – mano gelbėtoją,
Aš matau nesėkmes, o Tu – atpirkimą,
Aš matau elgetą, o Tu – sūnų.*

*Aš matau bėdą, o Tu – aprūpinimą,
Aš matau krizę, o Tu – galimybę,
Aš matau išorę, o Tu – širdį,
Aš matau priešą, o Tu – meilės vertą.*

*Aš matau nuvargusius, o Tu – karius,
Aš matau nerimstančius, o Tu – jų ramybę,
Aš matau abejojančius, o Tu – jų tikėjimą,
Aš matau silpnus, o Tu – jų stiprybę.*

*Aš matau savo Tėvą, o Tu – savo sūnų,
Aš matau savo Ganytoją, o Tu – savo avį,
Aš matau savo Gelbėtoją, o Tu – savo džiaugsmą,
Aš matau Tavo akis, žvelgiančias į mane.*

*Tu esi ESANTYSIS,
O aš toks aklas visą laiką buvau –
Mano Dieve, paliesk mane,
Noriu matyti taip, kaip Tu.*

*Įkvėpta Jonathano Helserio, dainų autoriaus, šlovintojo ir žmogaus pagal Dievo širdį,
giesmės teksto.*

PRADĖK NUO SAVĖS

Kartais svarbiau, ne kokie yra vaikai, o kokie tėvai esame patys. Svarbu ne tik jų pasišventimas tarnauti, bet ir mūsų sugebėjimas įkvėpti ir mokyti. Dievo perspektyvos suvokimas įgalina mus pačius atverti širdį ir sekti Dvasia.

Jau minėtam bažnyčios vadovui reikėjo pamatyti save kaip tėvą, o ne vergvaldį. Tik tėvo širdis gali matyti lobį kitame. Kai pamatome save taip, kaip žiūri į mus Dievas, pradedame kitaip matyti ir kitus. Žiūriu į kai kuriuos žmones ir galvoju: „Lobis visai netoli, tik paieškok, Grahamai.“ Noriu mylėti žmones tiek, kad pasakyčiau, kur jų lobis. Nenoriu sutelkti dėmesio į tai, kaip jie elgiasi su manimi. Noriu atsilyginti priešinga dvasia ir pasakyti: „Ar žinai? Štai kas Dievui tavyje patinka!“

Toks požiūris žmones trikdo – smagu tai matyti. Žmonės ateina ir sako: „Man tavyje nepatinka tas, tas ir tas.“ Aš tik nusišypsau, pasižiūriu į juos ir atsakau: „Jūs tikriausiai teisūs, nes aš nesu tobulas. Bet žinot ką, štai kas Dievui labiausiai patinka jumyse. Dievas žavisi šiuo jūsų bruožu! Leiskite man tiesiog palaiminti tai jumyse, kad galėtumėte būti stipresni.“ Dažniausiai žmonės būna suglumę nuo tokio pokalbio, tačiau paliesti Dvasios.

Kai kurie iš mūsų esame sužeisti kitų žmonių tiek, kad tikime esą beverčiai. Šios mintys ne iš Dievo. Kiekvienas iš mūsų turime žinoti savo kainą ir vertę Viešpačiui. Dievas myli tave tiesiog dabar ir tokį, koks esi. Jis ir toliau tave keis bei formuos, nes yra švelnus, dosnus ir mylintis.

Biblijoje Dievas palygino mus su grynu auksu:

*Brangieji Siono vaikai,
Kadaise vertingi kaip grynas auksas,
Kaip jie nūn laikomi moliniais indais,
Puodžiaus rankų darbu!*
(Rd 4, 2)

Žmonės mus mato kaip dar vieną molinį puodą, nulipdytą puodžiaus ranka, tačiau Dievas mato mus lyg gryną auksą. Kartais negalime matyti žmoguje esančio dvasinio grožio per jo žemišką indą, tačiau jis jame yra. Tai, ką gero pastebite žmonėse, ir pasakote – sugrįžta jums. Dievas teisia kiekvieną tuščią žodį ir laimina kiekvieną brangų.

KAS TU ESI IR KAS NESI

Viskas, ką darome, yra *garbinimo* ir *kovos veiksmas*. Laikas, praleistas su Dievu, yra galingas garbinimo veiksmas ir bauginantis kovos veiksmas – mūsų intymumas su Viešpačiu gąsdina priešą. Kiekvienas šlovinimo, dėkojimo žodis, kiekviena garbinanti mintis yra salvė mūsų prieš blogį.

Priešas nekenčia dėkingų žmonių ir mėgaujasi niurzgimu. Jam labai patinka širdgėla, liūdesys, nelaimingumas, žema savivertė ir viskas, kas sulauko žmogų nuo artumo su Dievu. Dievas nori, kad žinotume, ką Jis mums jaučia. Jis nori, kad turėdami tokį žinojimą ištiestume ranką ir nuimtume gedulo drabužius nuo šalia esančių. Visa, kas pozityvu ir gera, yra Dvasios puolimas prieš mirtį. Tai atneša šviesą, viltį ir šilumą į žmogaus širdį.

Aš niekada gerai neatrodžiau ant pakylės. Esu intravertiškas, užtat tai, ką girdite mano pamoksluose, yra kurstoma Dievo patepimo. Man patinka, kaip Dievas mane sukūrė. Andreasas Hermannas, mano draugas vokietis, kartą pasakė, kad intravertai turi labai spalvingą vidinį gyvenimą. Jis buvo visiškai teisingas. Aš tikrai turiu spalvingą vidinį gyvenimą. Tik kartais būnu perpildytas savęs. Kartais mintys apie tai, kas nesu, tiesiog užlieja mane. Tačiau tas mintis lengva įveikti. Turiu tik pagalvoti, ką Dievas man jaučia. Jo meilės apsupty tos neramos mintys išsisklaido. Nekvailinu savęs. Žinau, koks esu be Jėzaus, bet taip pat žinau, koks mano potencialas Jame.

„Bet Viešpats man pasakė: „Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“. Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtusi ant manęs. Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas“ (2 Kor 12, 9–10). Krikščionys gali žiūrėti į Dievą ir dėkoti Jam už tuos trūkumus, kuriuos Jis pats uždengia savo malone.

Nieko tokio ateiti pas Dievą ir sakyti: „Nenusipelnau čia būti. Aš čia tik iš Tavo malonės, gerumo, gailestingumo ir Tavo stulbinančio švelnumo.“ Dažnai sakau Viešpačiui, kad nežinau, dėl ko mane išsirinko, nebent ieškojo lėtapėdžio. Aš tinku tai kategorijai! Kiekvienas krikščionis gyvena iš Dievo malonės. Mes jaučiame trūkumą, tačiau tuos trūkumus ir silpnumus mums kompensuoja Šventoji Dvasia. Dievas stovi mūsų pasitikėjimų spragoje ir šypsosi. Jis stovi mūsų veidmainystėje ir pateisina. Be to, Jis daro tai džiaugsmingai!

Dievas pašaukia kiekvieną mūsų kaip Jokubą ir padaro Izraeliu. Tai perkeitimas. Tarpe tarp Jokūbo ir Izraelio stovi pats Jėzus mylėdamas mus ir siūlydamas savo patikimumą. Ši meilė yra priežastis būti dėkingiausiais žmonėmis žemėje.

Vien tikėk.
Smith Wigglesworth

Mums reikia grįžti prie teisingų dvasinių disciplinų, nes mūsų tikslas – pasilikti Dievo buvime. Turime tikėti Šventosios Dvasios galia ir tarnystė, kad išlaikytume dievotą gyvenimo būdą. Šios disciplinos – laiminimas, malda, tylą, ramybė, poilsis, garbinimas, dėkojimas ir šlovinimas – tai Dievo pažado kalba.

Šventoji Dvasia pasišventusi tam, kad turėtumėte ryšį su Dievu nepaisant aplinkybių. Jos darbas yra padėti mums matyti Dievo malonę ir ja džiaugtis. Viešpats mylėjo tave matydamas blogiausią tavo pusę. Dievas atėjo ir mylėjo tave tarp visų nuodėmių, veidmainystės, neadekvatumo ir negalios. Jam veikiant, tavo gebėjimas patirti Jo besąlygišką meilę didėja. Jo meilė niekada nesikeičia, tačiau keičiasi mūsų priėmimo būdas. Mes augame.

Mūsų protui gali atrodyti, kad Dievas dabar mus myli daugiau, nei anksčiau. Tai netiesa. Pasikeitė tik tai, kad mes anksčiau tikėjome Jo meile, tarkime, dešimt procentų, o dabar tikime dvidešimt trimis procentais. Vieną dieną patikėsime visa Dievo meile, kurią Jis mums jaučia. Tuomet niekas žemėje negalės sutrukdyti mums tapti tokiu žmogumi, koku Dievas pašaukė būti.

PALAIMINK, PALAIMINK IR DAR PALAIMINK

Turėtume laiminti kitus begalybę kartų, nes kiekvienas kitam skirtas palaiminimas sugrįžta mums patiems. Aš parašau apie dvidešimt atvirukų per savaitę. Turėčiau nusipirkti Hallmarko akcijų. Sėdžiu ir galvoju apie žmones prašydamas Viešpaties ką nors apie juos pasakyti. Tuomet Dievas parodo man ką nors brangaus ir aš rašau. Kartais tai tik keli sakiniai: „Šiandien galvojau apie tave ir štai ką Viešpats man pasakė. Tiesiog pagalvojau, kad norėtum žinoti.“

Prisimenu, kartą buvau namie, o Carole, mano asmeninė asistentė, paskambino paklausti, kaip man sekasi.

– Tikrai gerai, – atsakiau aš.

Ji nusijuokė ir pasakė:

– Grahamai, biure yra trisdešimt penki tau adresuoti atvirukai. Ar tikrai neturi jokių problemų?

– Tiesą sakant taip, kai kas yra, – atsidusau. – Jaučiuosi ne kaip. Esu ant ribos.

Nuėjau į biurą ir perskaičiau tuos trisdešimt penkis atvirukus, iš jų dvidešimt septyni drąsino mane dėl konkrečių dalykų. Man to labiausiai reikėjo.

Negali sėti bulvių ir pjauti rabarbarus. Kad būtum palaimintas ir padrąsintas, turi laiminti ir drąsinti kitus.

GYVENIMAS TIKĖJIMU

Man niekad nestinga padrąsinimo ar pinigų, nes noriu dalinti ir viena, ir kita. Dėl finansų pasitikiu Dievu ir gyvenu tikėjimu. Tarnavimo pradžioje negebėjau ilsėtis. Nebuvau patyręs, kad Tėvas ne tik aprūpina, bet tuo pat metu ir stiprina tikėjimą. Dažnai tai reiškė, kad aprūpinimas vėluodavo (mano supratimu) ar visai nepasirodydavo. Tuomet, rodo, buvau beprarandęs tikėjimą. Tačiau Dievas nesutikdavo su mano silpnu tikėjimu ir vesdavo toliau mano supratimų ribos.

Laukdamas žadėto aprūpinimo mokiausi daryti pasirinkimus. Galėjau arba ilsėtis Dievo pažade („Mano Dievas patenkins visas jūsų reikmes Kristuje Jėzuje“), arba mėtyti žmonėms užuominas, siuntinėdamas laiškus su maldos prašymais. Dažnai pasidarydavau irzlus ir nekantrus su aplinkiniais.

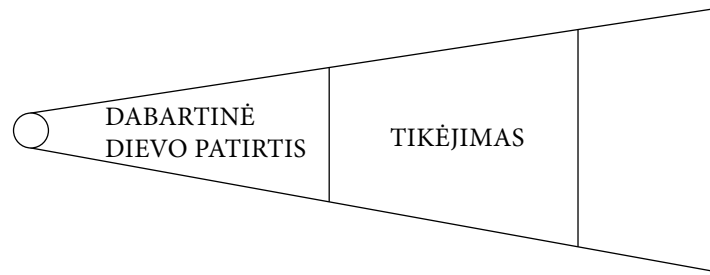
Mokiausi auginti tikėjimą, ir atradau, kad tikėjimas turi būti sujuostas ramybe. Laiške hebrajams, 4 skyriuje, Paulius kalba apie tikėjimo ir poilsio sąjungą: mes, kurie tikime, įeiname į tą ramybę.

Jis rašė apie pastangas įeiti į ramybės ir poilsio vietą. Turime ugdyti ramybę, kad būdami kovoje, gyventume šį gyvenimą ir judėtume Dvasioje.

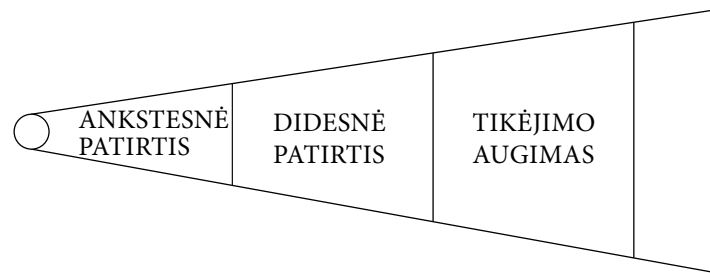
Mūsų tikėjimas remiasi į Dievo charakterį. Labai dažnai girdžiu žmones sakant, kad jie neturi pakankamai tikėjimo. Svarbu ne tikėjimo dydis, bet apreiškimas apie Dievo charakterį. Kai iš tiesų žinome, koks Jis yra, kai mūsų širdys drąsios dėl Jo ištikimybės ir malonės didybės, tuomet tikime, kad Jo įsipareigojimas savo Žodžiui ir žmonėms negali būti sulaužytas. Jo Žodis pas Jį tuščias negrįš.

Tikėjimas veikia tuo, ką esame matę, girdėję ir patyrę apie Tėvo prigimtį. Mūsų tikėjimas visada veržiasi toliau už patirtį ir niekuomet nelieka vienoje vietoje. Dabartinė patirtis padeda tikėti, kad Jis ir kitą kartą galingai veiks (žr. 1 pav.). Štai ką turi omenyje Raštas, kai

kalba apie gyvenamą tikėjimu, o ne regėjimu.

Tikėjimas turi pranokti mūsų patirtį. Tikėjimas tiria, stumia mus už įprastinio pasaulio pažinimo ribų. Kai tarsi priprantame prie savo tikėjimo lygio, patirtis stumia toliau ir mūsų tikėjimas veržiasi giliau į Dievo širdį (žr. 2pav.).

Tikėjimas visuomet eina priekyje mūsų patirčių. Pasitikėdami Dievo charakteriu visada siekiame ir žinome, kad yra daugiau. Audros metu mokiniai tikėjo savo navigaciniais sugebėjimais, o ne Jėzaus galia valdyti gamtos stichijas. Jų tikėjimas pasidavė baimei. Tikėjimas atrodo mažesnis negu situacija, kurioje atsiduriame.

Batai

*Mano vaike, eik Mano pėdsakais, keliauk su Mano batais.
Tai yra tau skirta saugi vieta, nes Aš didesnis už bet ką, ką kada nors sutiksi.
Tai vieta tave aprūpinti, tu žengsi Mano didėjančiu palaiminimu.*

*Tai vieta tau plėstis, nes auginu tave patepimui, kurį esu paskyręs.
Tu turi galią stovėti Manyje.
Mano stiprybė yra tavo.
Kai eini Mano kruvinais pėdsakais, tavo nuodėmės atleidžiamos
ir silpnybės uždengiamos.*

*Mėgaukis šiuo gyvenimu.
Būk vaikas Manyje.
Kalbėk savo priešui, pavyduoliams, rūpesčiams Mano žodžius su pasitikėjimu –
„Mano Dievas didesnis už jus.“*

Tai visuomet bus Tiesa!

TIKRASIS KLESTĖJIMAS

Petras patyrė regėjimą, kuris pakeitė bažnyčios istorijos kryptį:

Rytojaus dieną, kai šitie keliaudami artinosi prie miesto, Petras užlipo ant plokščiastogio melstis. Buvo apie šeštą valandą. Jis pasijuto labai išalkęs ir norėjo užkąsti. Kol jam ruošė valgį, jį ištiko dvasios pagava. Jis išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio jam leidosi žemyn kažkoks padėklas, lyg didelė marška, pririšta už keturių kampų ir nuleidžiama žemėn. Jame buvo įvairiausių žemės keturkojų, laukinių žvėrių, roplių ir padangės paukščių. Ir jam pasigirdo balsas: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!“ Bet Petras atsakė; „Jokiu būdu, Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs nieko sutepto ar nešvaraus“. Balsas antrą kartą tarė: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!“ Taip pasikartojo tris kartus, ir tuojau padėklas vėl pakilo į dangų. (Apd 10, 9–16)

Dievas norėjo, kad Petras matytų žmones taip, kaip mato Jis – kaip brangų lobį. „Nevadink jų nešvariais, Petrai. Aš myliu juos.“ Tikroji klestėjimo žinia yra ši: „Kristus jumyse – šlovės viltis“ (Kol 1, 27). Aplinkiniuose turime ieškoti Jėzaus. Dievas pasiuntė mus į lobių medžioklę, kad atrastume tuos lobius žmonėse.

*Meilė savo esme yra dvasinė ugnis.
Emanuel Swedenborg*

Pradžioje Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą ir panašumą“ (Pr 1, 26). Kiekvienoje žmogiškoje būtybėje turime ieškoti Dievo atvaizdo pastebėdami, kas juose yra brangu.

DIEVOTAS GYVENIMO BŪDAS

Lobio ieškojimas kitame yra tik viena dalis dievoto gyvenimo būdo, kurios reikia, kad būtume laisvi tarnauti be streso ir nerimo.

Vienas iš mano pirmųjų mentorių kartą pasakė: „Tik po maždaug dvidešimt penkerių tarnavimo metų, Dievas patikės tau tavo gyvenimo žinią. Pirmieji dvidešimt penkerius metai tėra lavinimasis ir ruošimasis tam, ką Dievas iš tiesų nori, kad darytum.“ Todėl turime išmokti gyventi ir dirbti nepavargdami. Turime kasdien prisipildyti Dvasios.

Sėkmingi tarnautojai planuoja ateitį, tačiau gyvena šia diena. Dienos pabaigoje jie žino kaip apsivalyti širdis bei protus ir būti dėkingiems už palaiminimus, kuriuos Dievas davė. Kitą rytą jie ir vėl pabunda atviri Dievo malonėms. Tos malonės – tai lyg pirmas kavos puodelis ar pirmas maisto kąsnis.

Beveik prieš trisdešimt metų, pradėjus pranašiską tarnavimą, mūsų buvo šešeri, ir pusė

iš jų buvo keisti. Kai kada abejoju ta grupe, kuriai priklausau! Tarnystė žmonėms negailestinga:

- Ketvirtis visų tarnautojų nerviškai išsekę
- Šešiasdešimt procentų visų pastorių nustoja vadovauti bažnyčioms
- Penkiasdešimt procentų palieka tarnavimą dėl amoralumo
- Kiti trisdešimt procentų pasitraukia dėl streso

Už šios statistikos slypi susilpnėjęs dievoto gyvenimo būdas. Kai nustojame kreipti dėmesį į Dievą, turime vien darbinius santykius, tačiau menką draugystę su Juo. Daugelis tarnautojų tampa susikoncentravę į tai, ką jie daro dėl Dievo. Viskas tėra reikalai, kai žmogus praranda dievotą gyvenimą. Meldžiamės vien dėl tarnavimo – už jaunimo grupes, sekmadienines mokyklas, finansus. Tampame susirūpinę tarnavimo reikalais, o ne draugystės su Tėvu džiaugsmu.

*Tapome taip įsitraukę į darbą dėl Viešpaties,
kad pamiršome darbo Viešpatį.*
A. W. Tozer

Man įdomu, kiek iš mūsų, per pastaruosius dvylika mėnesių, paaugo garbinime ir dėkojime. Šiais metais turime garbinti Dievą daugiau nei pernai. Daugelis kasdien skiriame laiko melstis, bet keli iš mūsų skiria laiko tiesiog garbinti Jėzų? Štai keletas klausimų, kurie padės priartėti prie esmės:

- Kas pastaruoju metu traukia jus prie Jėzaus?
- Kas jus prie Jo traukia tiesiog dabar?
- Koks Jo charakterio bruožas sujaukina jus Jo akivaizdoje labiausiai?
- Koks yra svarbiausias dalykas, kurį jums reikia atgauti santykiyje su Dievu?
- Kokią dovaną Viešpats trokšta jums duoti?

STABMELDYSTĖ

Prie to sąrašo dar gali būti pridėtas ir šis klausimas:

- Kas pastaruoju metu atitraukia jus nuo mėgavimosi Dievo artumu?

Mortą nuo Jėzaus artumo atitraukė atsakomybės jausmas ir darbas, kuris, rodos, buvo būtinas. Tai, kas labiausiai jus domina, gali pasisavinti dalį širdies. Jei užsidegimas darbams jūsų širdyje didesnis nei meilė Dievui, dvasingumas atsimuš į lubas ir nustos augti. Dažnai nesuprantame, kur Dievas yra mūsų gyvenime, nes nesuteikėme Jam daug erdvės veikti. Kiti troškimai, nors kai kurie iš jų gali būti ir teisėti, trukdo pasireikšti Jo tikrovei.

Kai meilė ir dėmesys Tėvui yra nepakankamas, santykiai su Juo gali būti tik drungni.

Taip prasideda stabmeldystė.

Iš tiesų Jo meilė pakelia kitų meilių vandens lygį – tarsi mūsų meilė kitiems išaugtų dešimt kartų dėl to, ką jaučiame Jam. Kai Dievo meilė mums svarbiausia, visos kitos meilės patobulėja ir išauga.

Visa, kas įsiterpia tarp mūsų ir Dievo, yra stabas. Ar tai būtų lyderystė, karjera, verslas, tarnavimas, šeima ar dar kas nors. Todėl Dievas dažnai mus atveda prie apgėnėjimo arba sudrausmina, nes Jis yra pavydus. Jis neleis, kad kas nors įsiterptų tarp Jo ir Jo vaikų. Skirkite laiko ir įsitikinkite, kad jūsų gyvenimas subalansuotas.

Jei negarbiname, gyvename apgailėtina.

A. W. Tozer

Jėzaus žodžiai bažnyčiai Efeze turi garsiai ir aiškiai skambėti mūsų dvasioje: „Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atgailauk ir vėl imkis pirmųjų darbų, o jeigu ne, – jei neatgailausi, – greitai ateisiu ir patrauksiu iš vietos tavo žibintuvą.“ Žibintuvas simbolizuoja apreiškimo, įtakos ir tarnavimo poziciją – švyturį, kuris šviečia mums patiems ir kitiems. Dievas privalo turėti pirmenybę.

TIKRASIS GARBINIMAS

Dvasinės kelionės pradžioje nė vienas iš mūsų nežinome, kokių nuotykių Dievas yra paruošęs. Iš tiesų negalime suvokti, kuo esame pašaukti būti Jo karalystėje. Kad surastume savo vietą, turime siekti išminties ir Dievo apreiškimo. Be intymaus santykio su Juo niekada nerasime savo kelio. Mūsų paveldas praeis pro šalį, ateitis gali būti kitokia, nei tikėjomės.

Kad pajudėtume iš savo neadekvatumo į svarbią vietą Jo karalystėje, turime leisti Šventajai Dvasiai veikti mūsų gyvenime. Kai išmoksime garbinti dvasioje ir tiesoje, patirsime, ko nebuvo patyrę anksčiau.

Garbinimas – kai Dievas džiaugiasi mumis ir mes Juo.

Garbinimas yra atsakas į Tėvo-vaiko santykį.

Graham Kendrick

Garbinimas praplečia šį apreiškimą. Kai atsistojame į garbinimo vietą, pradėdame atrasti tai, ką Dievas nori, kad žinotume. Nuo akių nukrenta šydas ir protas atsinaujina. Pradedame sapnuoti sapnus, matyti regėjimus ir taip giliai mąstyti, kad reikia užsirašyti.

Paulius Laiško efeziečiams 1 skyriuje meldėsi, kad turėtume „išminties ir apreiškimo dvasią Jo pažinimui.“ Šis pažinimas yra susijęs su viskuo, kuo Dievas nori mums būti. Šis apreiškimas teikia energijos ir ramybės, jis pranoksta tai, kas esame.

Kai esu suglumęs, mane visados gelbėja ta pati išminties ir apreiškimo, kas man yra

Dievas, dvasia. Iš savo nesaugumo spąstų išsilaisvinu prisimindamas viską, ką Jis dėl manęs padarė. Jis ateina mūsų silpnume, pabučiuoja ir kviečia iš naujo.

DĖKINGUMAS

Dėkingumas yra galbūt labiausiai žmonijos nuvertintas dievotumo įrankis. Dažnai pamirštame, kad būtent per dėkingumą patenkame į Dievo akivaizdą. „Įeikite pro vartus su dėkojimu, į Jo kiemus su gyriumi. Būkite dėkingi Jam, laiminkite Jo vardą! Geras yra Viešpats; Jo gailėstingumas amžinas ir Jo tiesa pasilieka kartų kartoms“ – giedojo psalmininkas (Ps 100, 4–5).

Gera būti dėkingam. Sudarykite sąrašą dalykų, už kuriuos esate dėkingi. Dėkingumo trūkumas gali vesti į jausmą, kad niekas nevyksta, arba į nerimą dėl problemų. Tokiu metu stabtelėkite ir paklauskite savęs: „Kas gero yra mano gyvenime tiesiog dabar?“

Vakaruose mes nesuvokiame, kaip gerai gyvename. Du trečdaliai pasaulio žmonių nevalgo daugiau kaip penkiskart per savaitę. Dievas mus palaimino ir yra svarbu, kad galvotume apie tai. Ilgiuosi pamatyti, kaip krikščionys pranoksta save ir pradeda matyti Dievo šlovę, pasireiškiančią jų gyvenime. Mums reikia suprasti, kad sėkmė kyla iš Dievo suverenumo.

*Jei sutelksite dėmesį atrasti gero kiekvienoje situacijoje,
suprasite, kad jūsų gyvenimas staiga prisipildo dėkingumo jausmo,
kuris ugdo sielą.
Rabinas Harold Kushner*

Tuomet pakyla tikėjimas, jėga, energija ir uolumas, kurie nuveda link Šventosios Dvasios vaisių. Turime būti užlieti to, kuo Dievas nori mums būti.

PAŽADO PAVELDĖJIMAS

*Todėl trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų ankstesnę uolumą iki galo,
kol pasieks visišką vilties užtikrintumą, – kad neaptingtumėte, bet būtumėte
sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrybe paveldi pažadus. Kai Dievas davė
Abraomui pažadą, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti, prisiekė savimi,
sakydamas: „Iš tiesų, Aš laiminte palaiminsiu tave, dauginte padauginsiu tave“.
Ir Abraomas, kantriai laukdamas, gavo, kas buvo pažadėta.*

*Žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ir kiekvieno ginčo pabaigoje patvirtinimui
imasi priesaikos. Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams
savo valios nekintamumą, pridėjo priesaiką. Tad du nekintami dalykai, kuriuose
neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, atradusius prieglobstį
mums skirtoje viltyje. Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras,*

prasiskverbiantis pro uždangą vidun, kur už mus kaip pirmtakas įžengė Jėzus, tapęs amžiams vyriausiuoju Kunigu Melchizedeko būdu. (Heb 6, 11–20)

Kristuje Tėvas mums davė paveldą. Mes esame Tėvo numylėtiniai, Kristaus nuotaka, Dvasios tauta.

Neatsilyginkite piktu už piktą ar keiksmu už keiksmą, bet, priešingai, laiminkite, žinodami, kad ir patys esate pašaukti paveldėti palaiminimo. (1 Pt 3, 9)

Esame pašaukti paveldėti. Esame pažado žmonės. Turime viltį, paveldą ir kalbą, kuria perteikiame savo pasitikėjimą Tėvu. Tą kalbą mes išmokstame iš Dangaus. Šventoji Dvasia perteikia mums Tėvo širdį tokiu galingu būdu, kad esame radikaliai perkeičiami. Tuomet perduodame tai kitiems lygiai taip pat, kaip buvo duota mūsų širdžiai.

Kad gautume paveldą, reikia dviejų neįkainojamų dalykų – tikėjimo ir kantrybės. Ugdome tai per gyvenimo aplinkybes, išmokdami pasiduoti procesui. Procesas yra serija žingsnių, skirtų pasiekti tam tikrą užmojų ar mokymosi tikslą.

Daugelis krikščionių nori stebuklingojo Mido prisilietimo (Midas – graikų mitologijos veikėjas, paversdavęs auksu viską, prie ko prisiliečia), kad ką nors gautų iš Viešpaties nedelsiant. Tikėjimas yra dovana, kurią reikia priimti, tačiau taip pat ir disciplinuotas pasitikėjimas, kurio reikia mokytis. Negalime eiti per gyvenimą nuolat reikalaudami tikėjimo dovanos. Dievas duoda tam, kam nori. Jis nori, kad išmoktume auginti tikėjimą, augti ir vaikščioti jame. Kad taip ir atsitiktų, turime prie tikėjimo pridėti kantrybę, kad eitume keliu, kurį Dievas nutiesė. Aplinkybės kartais būna tokios įtemptos, jog atrodo, kad tęsis amžinai. Dažnai pasitinkame jas veikiau emocijomis, nei valia. Valia yra tikėjimo transporto priemonė pasiekti Dievo tikslui.

Pažadas yra užtikrintas. Dievas nemeluoja. Iššūkiu visuomet tyko procese. Dievo kelias (procesas) visada susijęs su tikėjimo augimu, mokymusi išlikti ramiai ir matyti Dievą bei laikytis Jo įsikibus. Procesą suvaldyti padeda Jo žodis.

Kur esama spragos tarp pažado ir išsipildymo? Koks proceso iššūkis skirtas užpildyti tą spragą? Kokį kelią Dievas parinko, kad įgytumėte daugiau pasitikėjimo ir gautumėte aprūpinimą? Apmąstykite šiuos klausimus ir palenkite savo valią Viešpačiui. Išsiaiškinkite, koks procesas vyksta dabar, ir kaip galite bendradarbiauti su Dvasia. Tai yra gyvenimas tikėjimu.

Tikėjimas – tai lūkesčiai su pasitikėjimu, o kantrybė – ramybė bei šaltakraujiškumas. Abu jie atneša stiprybę ir pastovumą. Kai esame romūs, neapleidžiame Jo artumo ir sugėbame džiaugtis. Ramus pastovumas sudraudžia abejonę, baimę ir netikėjimą.

Dievas yra nesikeičiantis ir patikimas, Jo žodis – taip pat. Žadėdamas Abraomui sūnų Tėvas prisiekė savo vardu. Priesaika ir Dievo vardas yra tapatūs. Dievo vardas ir Jo prigimtis yra vienas ir tas pats. Dėl to, kas Jis yra, mūsų lūkestis (viltis) su pasitikėjimu remiasi Jo asmeniu.

Jo pažadai kyla iš Šventų Švenčiausiosios vietos. Tai vieta, kurią užima Jėzus kaip mūsų Vyriausiasis Kunigas. Jis yra Dievo akivaizdoje, nuolatos užtardamas mus, kad būtume Tėvo valioje.

Atsiduokite šviesos Tėvui, kuris suteikia visas geras dovanas (Jokūbo 1, 17). Jis yra Nesikeičiantysis. Geriausiai Jį matome, kai mąstome tik apie Jo gerumą. Abejojantys žmonės visuomet nusivilia ir galiausiai praranda paveldėjimą.

Procesas yra raktas į gyvenimą tikėjimu. Aktyvus tikėjimas ir kantrybė suteikia paveldėjimo garantiją.

IŠVADOS

Mes galime niekada taip ir nesuprasti Dievo meilės didybės. Kai kurie tarnavo Jam dešimtmečius ir nepažino Jo aistros jiems. Tačiau aš tikiu, kad Jis ketina pasivyti tą prarastą laiką. Mums reikia priimti Jo meilę su vaikišku paprastumu, ne pernelyg analizuojant ar jos siekiant.

Jo meilė visuomet bus viršijanti galimybę ją pakelti. Tai svajonių šerdis – neišivaizduojama, didinga, neįtikėtina, pribloškianti, stebuklinga, nepaprasta meilė. Dievas svajoja, kad būtume panardinti į visų Jo jausmų didybę.

Jo meilė mus priblošk ir skatins aplenkti logiką, protą, intelektą bei eiti ten, kur širdys bus paliestos taip, kaip niekad anksčiau. Tai bus nuostabos laikas ir teks išmokti gyventi kaip labai mylimam vaikui.

Mūsų užduotis yra ugdyti lūkestį ir viską interpretuoti per Dievo meilę. Dievas nori įsodinti ir įtvirtinti mus savo meilėje taip giliai, kad gyventume joje iki savo dienų pabaigos. Ši meilė augins mus tokiais vyrais ir moterimis, kokiais Dievas nori matyti.

Nuostabu mąstyti, kaip radikaliai ši meilė pakeis gyvenimą. Mes patirsime Dievo meilės plotį, ilgį, aukštį ir gylį. Mylėk Dievą ir savo artimą – tai tavo likimas ir garbė.

MEDITACIJOS PRATIMAS

Medituoti – tai giliai apie ką nors mąstyti. Tai reiškia protu ir širdimi tyrinėti leidžiant tam, ką galvoji, paliesti giliausią tavo esmę.

Meditacija yra kūrybinė mintis, kuri veda į aukštesnę apreiškimo bei išminties vietą. Ji pakylėja virš proto į ten, kur gyvena džiaugsmas ir klęsti tikėjimas.

Meditacija leidžia tyrinėti mūsų dabartį. Tai, ką matote ir girdite, jus giliai paliečia. Meditacija tarsi priaugina rievę aplink Kristaus tiesos šerdį, o Jis yra Dievas mumyse, laisvės garantas.

Medituoti – tai nėra vien siekti apreiškimo įžvalgų. Pradinės mintys tėra kelio pradžia ieškant apreiškimo lobio. Daugelis pasitenkina radę atsitiktinę tiesą savo sąmonės paviršiuje. Tai gera, naudinga medžiaga, tačiau ji nepatenkina ir negali mesti iššūkio gyvenimo kovų arenoje.

Gili tiesa turi būti kasama dienomis ir savaitėmis. Šią kelionę turi lydėti džiaugsmas ir kantrybė. Tai turi tapti svarbiau už dabartinius mūsų poreikius. Meditacija turi vesti iki pat gelmės, kurioje Dievas gyvena aukščiausiose Dangaus vietose. Tuomet tampame priblokšti Jo didybės, suverenumo ir aukščiausios valdžios. Jis visus dalykus pripildo savimi.

Mūsų situacijos reikalauja išminties, tačiau dar labiau mes ilgamės Buvimo. Meditacija leidžia patirti ir viena, ir kita per žodį, tampantį gyvu mūsų dvasioje. Meditacija veda pas Dievą ir įleidžia į Jo širdį. Išmok būti ramaus klausimo būsenoje prieš Dievą. Leisk Šventajai Dvasiai pamokyti tave kaip Joje pasilikti. Ilsėkis, kantriai lauk... Jis ateis. Kai širdis pasidaro nerami, imk garbinti. O kai vidus nurims, sugrįžk prie klausymo.

Užsirašyk mintis, tačiau dar nesivyk jų. Nesileisk blaškomas to, ką girdi iš pradžių. Atidėk ir sugrįžk vėliau.

Kuomet tik pradedi tokį gyvenimo būdą, įeik į jį lėtai.

Pateiksiu pratimą, kurį seka keletas klausimų. Tai padės mokytis medituoti – ateiti į Dievo apreiškimą per apmąstymą.

Naudokite klausimus taip, kaip veda Dvasia. Šis pratimas nėra griežtas nurodymas, o tik vedlys. Jūs neabejotinai atrasite ir geresnių klausimų. Mėgaukitės!

...savo rūpestyje remkitės pažadu ir laukite aprūpinimo.

- Savo širdyje žvelkite į vaizdinį, kurį sukelia šis teiginys.
- Ką jums tai reiškia?

- Kokioms jūsų problemoms šiuo metu reikia Dievo palaiminimo?

- Į kokį konkretų pažadą Šventoji Dvasia kreipia jūsų dėmesį?
Paprašykite Jos paremti Šventuoju Raštu.

- Studijuokite pažadą (-us). Ieškokite raktinių žodžių ir frazių.
Užsirašykite, ką Viešpats garantuoja jums dabartinėmis aplinkybėmis.

- Kaip stengsitės būti tvirtas ir pasitikintis Tėvo akivaizdoje?

- Kokį pasitikėjimą Tėvas nori jums suteikti?

- Kokią baimę, netikėjimą ir neadekvatumą turite palikti dėl pažado?

- Žvelkite į pažadą ir aprūpinimą kol jie užpildys jūsų regėjimo lauką ir pradės augti viltis ir tikėjimas.

- Dabar, kai į problemą žiūrite per pažado lęšius, kas pasikeitė jūsų širdyje?

požiūryje?

mąstyme?

- Sukurkite maldą Viešpačiui prašydami Jo malonės, gerumo ir jėgos, įgalinančios jus priimti.

- Parašykite padėkos psalmę Viešpačiui už tai, ką Jis yra padaręs jums šiose aplinkybėse.

- Parašykite pilną išpažinimą, kurį galėtumėte kalbėti savo aplinkybėms Šventosios Dvasios galia.

- Kai metate iššūkį aplinkybėms savo atrastu apreiškimu, imate kalbėti su drąsa ir pasitikėjimu. Kaip jaučiatės?

- Toliau skelbkite, tikėkite ir kasdien meskite iššūkį, kol Dievas neprabils toliau arba problema neišnyks.
- Kas pasikeitė jūmyse?

- Ką išmokote?

- Kuo tapote Kristuje?

- Galiausiai užrašykite visa tai dienoraštyje. Saugokite užrašus ne tik savęs padrąsinimui, bet ir kaip paveldą šeimai bei draugams.

PAPILDOMAS PRATIMAS *LECTIO DIVINA*

Lectio Divina (lotyniškai *Dieviškasis skaitymas*) yra senovinis Biblijos skaitymo būdas, leidžiantis ramiai ir kontempliatyviai prieiti prie Dievo Žodžio. *Lectio Divina* atveria Rašto pulsą, padėda skaitytojui giliau kasti Žodį.

Šiame pratime pažvelgsime į Šventojo Rašto ištrauką ir panaudosime *Lectio Divina* principą jai nagrinėti. Šis principas gali būti naudojama bet kuriai Rašto ištraukai. Labai rekomenduoju naudoti ją raktinėms Biblijos vietoms, kurias Viešpats jums išryškino, ir bet kam, ką jūs galbūt laikote paveldo žodžiu jūsų gyvenimui.

*Taip sako Viešpats, kuris sukūrė tave, Jokūbai,
Ir padarė tave, Izraeli:
„Nebijok! Aš atpirkau tave
Ir pašaukiau tave vardu;
Tu esi mano.
Kai eisi per vandenį, Aš būsiu su tavimi
Ir upės nepaskandins tavęs.
Kai eisi per ugnį, nesudegsi
Ir liepsna nesunaikins tavęs.
Aš esu Viešpats, tavo Dievas,
Izraelio Šventasis, tavo gelbėtojas.
Už tave atidaviau Egiptą,
Etiopiją ir Sebą kaip išpirką.
Kadangi tu esi brangus mano akyse,
Aš vertinu ir myliu tave.
Aš atiduosiu žmones už tave
Ir tautas už tavo gyvybę.
Nebijok, nes aš esu su tavimi,
Aš parvesiu tavo palikuonis iš rytų,
Ir surinksiu tavuosius iš vakarų.
Aš įsakysiu šiaurei: „Atiduok“
Ir pietums: „Nesulaikyk“.
Atvesk mano sūnus iš tolimų šalių
Ir mano dukteris nuo žemės pakraščiu.
Kiekvieną, kuris vadinasi mano vardu,
Aš sukūriau savo šlovei,
Aš sutvėriau ir padariau jį.
(Iz 43, 1–7)*

- Raskite ramią vietą Viešpaties akivaizdoje. Nuraminkite kūną. Lėtai kvėpuokite. Tegul protas išsilaisvina nuo gyvenimiškų trukdžių. Paprašykite Dievo apreikšti jums savo poilsį. Šnabzdėkite žodį „ramybė“. Tai gali užimti šiek tiek laiko, bet kai tik būsite ramybės vietoje, džiaukitės ja. Garbinkite Dievą iš tos vietos.

Lėtai perskaitykite ištrauką du kartus.

- Tegu žodžiai tampa jums pažįstami ir apsigyvena jūsų dvasioje.

„Matykite“ tekstą, tapkite jo dalimi. Klausykite, kas tekste pagauna jūsų dėmesį.

- Skaitydami medituokite tai, ką išgirstate. Užrašykite:

- Užrašykite žodį ar frazę, kuri jus „pagauna“:

Dar kartą du kartus perskaitykite Rašto vietą.

- Leiskite Rašto žodžiams sudužti į jūsų dvasią kaip bangos dūžta krante. Ką girdite? Ką jaučiate? Užrašykite:

- Kokia šios Rašto vietos tema? Užrašykite:

- Ar ši vieta sužadina atsiminimus ar patirtis? Užrašykite:

- Ką jums sako Šventoji Dvasia? Užrašykite:

- Tyliai melskitės. Pasakykite Dievui, kokias mintis ši Rašto vieta jums sukelia. Paklauskite, ką galvoja Jis. Užrašykite pokalbį – tarsi Dievas ir jūs, du geri draugai, sėdėtumėte kavinėje ir bendrautumėte:

- Melskitės ir dėkokite Dievui už tai, kuo Jis su jumis pasidalijo. Per ateinančias savaites dar keletą kartų sugrįžkite pie šios ištraukos.

Mano mylimasis,

Dangus nėra bankrutavęs, o Aš nesu kaprizingas, kai duodu.

Esu nuoširdus ir nesikeičiu tave mylėdamas.

Visuose veiksmuose tavo atžvilgiu Aš užtikrintai siekiu, kad augtum ir bręstum.

Per nelengvas aplinkybes auginu tavo tikėjimą. Siekiu parodyti, kaip Aš mąstau, ir ugdu tave, kad eitum Mano takais bei pažintum Mano kelius.

Visuomet žvelk į Mane. Aš esu Tėvas, kuris niekuomet nesikeičia.

Tu Man esi Mano pirmieji vaisiai. Viskas, ką darau su tavimi ir dėl tavęs, yra tiesoje ir Mano valioje.

Gyvenk taip pat kaip ir Aš. Mylėk tiesą ir ugdyk valią. Neleisk emocijoms valdyti, nes jos sukils prieš tikėjimą. Tavo valia turi bendradarbiauti su tikėjimu ir kantriai laukti, kol pažadas bus išpildytas.

Tu buvai pašauktas ypatingam tikslui, kad galėtum paveldėti palaiminimą.

Tvirtai stovėk Mano akivaizdoje. Mokau tave kaip kiekviename žingsnyje mąstyti apie Dievą. Mokau tave palenkti savo valią Manajai – taip auginu tavo tvirtumą, didinu jėgą ir stiprinu tikėjimą.

Yra skirtumas tarp būti lėtu ir būti kantriu. Tavo Tėvas nėra lėtas, tačiau kantriai laukia tinkamo laiko ir tavo brandos.

Kai mokaisi priimti Mano pažadus, žinok, jog noriu, kad išmoktum žymiai daugiau, nei ką nors gauti. Mokau tave kaip stovėti, kaip naudoti savo valią, būti kantriu ir augti.

Būtent per tikėjimą ir kantrybę paveldėsi pažadus. Esu visa širdimi atsidavęs vesti tave šioje kelionėje bet kokiomis aplinkybėmis.

Eik Mano keliu ir rasi Mane. Nesu toli nuo tavęs. Eik taip, kaip tave mokau.

Viskas išeis tau į gerą. Gerą pamatysi staiga arba palaiptiui, laiku, kurį numaćiau.

Atsipalaiduok. Ilsėkis Manyje. Aš žinau, kas geriausia.

Mokykis priimti Mano dovanas. Tuomet viskas ateis pas tave ir viskas pavyks, kaip esu pažadėjęs.

Tavo mylintis Tėvas

Apmąstydami 25 Psalmės 1-5 eilutes sukurkite maldą,
kuri kalbėtų apie jūsų dabartinę būseną ir tai,
ką išmokote apie *Pažado kalbą*.

APIE AUTORIŲ

Greimas Kukas (*Graham Cooke*) – Dievo tarnas, pamokslininkas, daugiau kaip 20 knygų autorius. Su didele aistra Dievui jis padeda Jo žmonėms atrasti savo tikrąją tapatybę Kristuje. Greimas gimė Mančesteryje, Anglijoje, ir tarnauja nuo 1974 m. Šiuo metu jis gyvena Kalifornijoje, Vakavilio mieste ir yra organizacijos *The Mission* (Misija) vadovų komandos narys. Greimas rengia mokymus, mentorystės programas, kalba tokiomis temomis kaip artimi santykiai su Dievu, dvasinė kova, lyderystės ugdymas, taip pat yra tarptautiniu mastu pripažintos *School of Prophecy* (Pranašystės mokyklos) vadovas.

Daugiau Greimo Kuko knygų ir mokymo medžiagos galite rasti

www.BrilliantBookHouse.com

Daugiau apie autorių www.GrahamCooke.com

Iš anglų kalbos vertė Virginija Dičiūtė

Leidykla „Upė“, 2021